

— Положимъ, отъ недостатъкъ не можемъ да се оплакваме, нито пъкъ отъ малкия окладъ, каза Княза. При това той погледна къмъ дружинното стадо крави и биволи, което пасеше не далеко отъ бивуака.

— И тъй, по ваше мнѣние грабежа е допустимъ въ войската? запита пакъ Княза.

— Азъ не съмъ за грабежи, отговори Калитинъ, но има случай, когато и неможе да се спре. Това по неволя ще се допустне.

— Но, ето подпоручика спрѣ грабежа. Сега за примѣръ на другитѣ трѣбва да се накажатъ виновнитѣ. Само съ думи не се помага на работата. Казвате, че за такива прѣстѣпници нѣма да наказвате, продължи Княза, между това вий собственорѣчно наказвахте опълченцитѣ и то само за това, че отиваха, безъ разрѣшение да пиятъ вода, или пъкъ, защото продаваха на другаритѣ си ракия — престѣпления сравнително не голѣми, сърдито забѣлѣжи Княза.

На отговора на подполковникъ Калитина, че той наказвалъ и ще наказва неиспълнителитѣ на неговата заповѣдъ, Княза отговори :

— Подполковникъ, грабежа е по голѣмо прѣстѣпление. Значи по ваше мнѣние не е прѣстѣпление опита за обезчестяване. Впрочемъ, да оставимъ тоя разговоръ. Колкото се отнася до менъ, азъ строго ще прѣслѣдвамъ нарушителитѣ на законитѣ.

Такива и подобни тѣмъ прѣспирни често се възбуждаха между началствующитѣ. Но това бѣше чудното, че тѣ се разискваха въ присѣдствието на помладитѣ, които сжщо твърдѣ често вземаха горѣщо участие въ спора.

Слѣдъ хубава почивка (впрочемъ опълченцитѣ не бѣха уморени) дружинитѣ си продължаваха пѣтя.

Турцитѣ все ги нѣмаше. Надвечеръ пристигнахме въ Турското С. Батакъ, отстояще отъ Свищовъ на около 25 версти, и се расположихме на западната му частъ. Още стѣ далеко се виждаха почернелитѣ отъ пожара стѣни и високо стърчащитѣ комини на изгорѣлитѣ къщи, които и сега още се димяха. Разказаха, че прѣди два три дня, когато се приближили къмъ